

פרידה מריימונד סולומון

יום שני בבוקר. השעה 6.55. בעוד חמש דקות נוסעים עם פיל גליק לשוק. נוסעים: ריימונד פיל ואני. אני יורדת עם עגלת הקניות שלי, פיל כבר מחכה, אחרי שנתן עוד ניגוב קטן למכונית, וריימונד מגיע עם התרמיל שלו. ריימונד יקנה בשוק תפוחים כדי להכין רסק לשוש, ירקות – שמהם יכין פיקלילי, ואז הוא גם יקפוץ אל חאלד לקנות חומרים לגרנולה. בדרך חזרה, הוא מבקש מפיל לעבור ליד שופרסל דיל, כדי לקחת מהאיש בחליפה האדומה את "ישראל היום".

יום חמישי, או רביעי בערב, כל השכנים מקבלים צלצול מריימונד: רוצים עגבניות? רוצים סלק? רוצים מלפפונים? אסף הביא ארגז שלם וריימונד מחלק לשכנים, שמגיעים מיד עם שקיות בידיים. אל דאגה, גם לריימונד נשאר מספיק. יש לו מקפיא שלם שצריך להאכיל (וגם פיקלילי שצריך להכין).

ריימונד מכין ריבות ושוש מכינה מודעה שמציעה למכירה את הריבות (וגם פיקלילי כמובן...).

כשמגדלים בטנים בחולה, ריימונד עסוק: הוא קולה את הבטנים, מקלף אותם אחד אחד, ואז מכין חמאת בטנים. האדם היחיד שאני מכירה שעושה חמאת בטנים בבית.

במשך שנים ריימונד גם גידל ירקות משלו. בתחילה בשטח שליד הבית, ואחר כך בעציצים על המרפסת. היו לו הצלחות גדולות בחקלאות הביתית הזאת.

ריימונד הלך מאתנו, בדיוק כאשר התמרים על העץ שלנו מבשילים. ריימונד היה זה שיזם את הגדיד הראשון. הוא גייס את החתן שלו, ליאור, וליאור בא עם הבנים, עם סולם ועם מסור, ותוך שעה התמרים נחים להם אשכולות אשכולות מוכנים לכל דכפין שיבואו לקחת. ריימונד הגיע עם הצ'ימידן ומלא אותו בתמרים. בימים שיבואו אחר כך ריימונד ישב ויפרק את אשכולות התמרים, ואחר כך יקפיא אותם (באותו המקפיא שלתוכו הכניס את הירקות). בשלב הבא הוא יכין סילאן, ויאפה עוגות תמרים לאורך כל השנה.

התמרים, השנה כבר הבשילו, ליאור כבר מזמן לא גודד, וגם רביב פרלסון הגודד המומחה שלנו, כנראה לא יגיע בזמן (קורונה, אתם יודעים). וריימונד לא יכין עוד סילאן, ולא יפרוס לי עוגת תמרים כשאבוא לבקר.

ריימונד, חבר ושכן, איש עבודה במלוא מובן המילה. חוץ מאשר לצפות במשחקי כדורגל, ריימונד לא נח לרגע. כל הזמן עושה משהו, מכין, מבשל, אופה, מקפיא.

ריימונד איש משפחה במלוא מובן המילה. למען שוש, למען ילדיו ונכדיו הוא יעשה כל מה שרק אפשר. והם משיבים לו אהבה רבה.

ריימונד איננו.

תמר וולפין

